

V TIENI MAGNÓLIÍ

román

T. I. LOWE

Autorka úspešného románu Kaviareň slečny Lulu

V TIENI
MAGNÓLIÍ

V TIENI MAGNÓLIÍ

T. I. LOWE

Americký originál
Under the Magnolias:

© 2021 by T. I. Lowe
All rights reserved.

Vydavateľ: Published in association with the Literary agency of Browne & Miller Literary Associates, LLC, 52 Village Place, Hinsdale, IL 60521. Translated by permission.

Slovenské vydanie: © 2025 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad: Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra: Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor: Eva Štrbová

Originál obálky: Libby Dykstra

Foto na obálke: © Anna Mutwil/Arcangel.com,
Maria Vasilyeva/Depositphotos, Clyde RS
on Unsplash.com, Flypaper Textures

Obálka a grafická úprava: Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková

Biblické citáty: *Biblia. Slovenský ekumenický preklad.*
Banská Bystrica: Slovenská biblická
spoločnosť, štvrté opravené vydanie, 2017.

Tlač: Tlačiareň Heidy, s. r. o.

Prvé vydanie: **ISBN 978-80-8300-018-6**

*Terese Moiseovej,
mojej drahej priateľke, mentorke a bežeckej partnerke.*

*Tvoja neotrasiteľná dôvera vo mňa mi dala odvahu
vložiť do tohto príbehu celú dušu.*

PROLÓG

1987

Magnólia veľkokvetá, ktorá dosahuje výšku dvadsaťpäť metrov a šírku koruny dvanásť metrov, sa v našom kúte Južnej Karolíny, v samom strede štátu tvaru srdca, zvykne vymknúť spod kontroly. Ak si človek nedá pozor, táto krásna dáma rozprestrie svoju bohatú sukňu na celú záhradu. Majitelia ju musia bedlivo orezávať, ináč si veľkokvetá parádnica podmaní celý pozemok.

Tento nezávislý strom je však čistotný hosť. Opadané konáriky a listy skrýva pod lemom nariasenej sukne, kým sa postupne nevrátia do pôdy, z ktorej vzišli.

Na rozdiel od väčšiny okolitých miest, ktoré sa dali na výsadbu okrasných hrušiek, ako keby to bola najnovšia senzácia, naše mesto zdobili iba magnólie. Poviem vám, mali v sebe doslova vstavané úložné priestory a matka príroda nebola jediná, kto tieto jedinečné úkryty využíval. Stredoškólači neboli až takí prefíkaní, ako sa nazdávali, keď si cigarety schovávali pod dvoma hrubými konármi, ktoré

obopínali autobusovú zastávku, aby si medzi hodinami mohli potajomky zapáliť. Do Knížnice Roberta J. Truetta bol vstup s jedlom a nápojmi zakázaný, preto väčšina návštevníkov využívala konáre magnólie rastúcej vedľa budovy ako vešiak na nákupné tašky. Jednorazové poháre na kávu si nechávali pod stromom, aby si ich pri odchode vyzdvihli. Človek nikdy nevedel, čo nájde pod niektorou magnóliou. Denníky, ľúbostné listy, stratenú bejzbalovú loptičku...

Najbizarnejší nález predstavovali kostrové pozostatky tínedžerky, ktorá ušla z domu, a nôž, ktorým ju rozsekali na kusy. Akoby to nestačilo, kosti sa našli pod obrovskou magnóliou pred budovou súdu, kde sa pred rokmi konal proces, na základe ktorého, ako sa neskôr ukázalo, skončil za mrežami nevinný človek.

Obyvatelia Magnolie sa však tejto téme vyhýbali. Také veci sa zvykli tutlať a zdôrazňovali sa skôr pozitíva mestečka. Napríklad skutočnosť, že náš starosta bol priamym príbuzným Kennedyovcov – vďaka bratrancovi z druhého kolena –, čo z neho a jeho rodiny robilo miestnu honoráciu. A potom tu žila ešte jedna rodina, ktorá bola prepojená s výrobcami majonézy značky Duke's z neďalekého Greenville. Aj ich, samozrejme, považovali za miestnu honoráciu. A keďže je to jednoznačne najlepšia majonéza, tak to celkom chápem.

Mesto sa zároveň pýšilo aktívnou cirkevnou komunitou. Keďže na každom rohu stál nejaký kostol, vždy sa bolo čím vystatovať. Vznikol tu Prvý baptistický zbor v Magnolii, Prvý presbyteriánsky, Prvý metodistický... mnoho prvých.

Okrem spackaného súdneho procesu patrilo k tabuizovaným témam aj Dave Foster a jeho zbor na farme Nolia. Hoci nešlo o oficiálny názov otcovho malého vidieckeho zboru, medzi ľuďmi bol známy ako Prvý zbor magnolijskej spodiny. Ocko vyhlasoval, že si o ňom ľudia môžu hovoriť,

čo chcú. Nikdy si nerobil ťažkú hlavu z tých, čo si púšťajú jazyk na špacír. Mal iné starosti než dbať o malomestské klebety.

Do jednopriestorového kostolíka sa zmestilo iba okolo tridsať ľudí. Ešte koncom devätnásteho storočia ho založil môj pradedo, farmár, ktorý túžil slúžiť v cirkvi. Keďže život na farme nenúka veľa voľného času, kostolík postavil s tým, aby sa jeho rodina a pomocníci mali kde modliť. Môj otec bol tretím pastorm v rodine. Phoenix vravel, že kostolík mu pripomína budovu školy zo seriálu *Domček v préríi*, a snažil sa presvedčiť mamičku, aby nás tam sama učila a neposielať nás do štátnej školy. Ona nám však chcela dopriať oddych od prác na farme, a tak k tomu nikdy nedošlo.

Keď sa rozozvučal klavír, posadila som sa o čosi vzpriamejšie a pohľadom prebehla ľudí v úzkych laviciach. Nesúrodé zhromaždenie tvorili predstavitelia všetkých možných spoločenských vrstiev.

Veštica obvinená z čarodejníctva.

Bývalý trestanec so skleneným okom.

Ateistka s poľským prízvukom.

Mestský hrobár otáznej sexuálnej orientácie.

Miestna šlapka so slabosťou pre žiarivomodré očné tieň.

Chudobná farmárska rodina s priveľa ratolesťami.

A blázon, ktorý stál na jeho čele.

V tej chvíli sa spomínaný blázon vrhol k nenaladenému klavíru, ako keby bol Jerry Lee Lewis, a spustil rýchlu verziu piesne „Akým priateľom je Ježiš“. Celý sa pritom natriasal a dlhé nohy mu poskakovali do rytmu. Nikto z neho nedokázal odtrhnúť zrak.

Okrem mňa.

Ja som už bola imúnna voči jeho teatraľným gestám, a tak som sa zahľadela na veniec z magnólií, ktorý visel

z trámu nad oltárom. Cez špinavé okenné tabule prenikali slnečné lúče a odrážali sa od voskovitých listov. Dekorácia vzbudzovala v človeku dojem, že ošúchaná drevená podlaha a odlupujúci sa biely náter sú súčasťou starožitného štýlu. Veniec bol jedným zo Charlottiných výtvorov. Neraz som sestru pristihla pri tom, ako sa na tú ozrutnú ohavnosť díva so širokým úsmevom na tvári. Konzola spevňujúca poškodený trám bola veľmi nenápadná, ale ja som ten kúsok zájdeného kovu nepotrebovala vidieť, aby som vedela, že tam je a nesie viac než len váhu zlomeného trámu.

Keď som si uvedomila, čo majú títo ničnetušiaci ľudia priamo pred očami, musela som odvrátiť pohľad. Zapozerala som sa na hlavu so starostlivo upravenými plavými kučerami, ostrihanými na slušnú dĺžku. Najradšej by som tie kučery rozstrapatila, aby vyzerali tak divoko ako za našich starých dobrých čias. Starostov syn bol jediný v tomto kostolíku, ktorého bolo možné považovať za normálneho, ale skutočnosť, že sedí medzi nami outsidersmi o dve lavičky predomnou a tvári sa, akoby mu to tu patrilo, z neho robila najpodivnejšieho čudáka spomedzi nás všetkých.

Skôr než som stihla odvrátiť pohľad, pozrel sa ponad plece a všimol si, že na neho zízam. Vance Archer Cumberland sa namiesto typického krivého úsmevu s jamkami v lícach zamračil. V jeho zelených očiach chýbala obvyklá iskra.

Zavrtela som hlavou a varovne naňho zagánila. *Dnes nie.* Aj on pokrútil hlavou, no skôr rezignovane. Bol príliš pekný na to, aby sa tváril tak smutne. Túžila som žiť vo svete, v ktorom by som ho smela urobiť šťastným, ibaže v skutočnosti som bola príčinou jeho nešťastia. Teraz už na tom beztak nezáležalo. Nemalo zmysel mrhať jeho alebo mojím časom na niečo, čo sa nikdy neuskutoční.

Ja som očný kontakt prerušila prvá. Vtom som kútikom oka postrehla záblesk čohosi sýtoružového. To Charlotte začala hompáľať nohami takým tempom, že keby v tom pokračovala, určite by vyletela z lavice. Bola pomerne nízka, ale vzhľadom na to, že mala trinásť rokov, dalo sa predpokladať, že sa to čoskoro zmení. Ak to bude podobné ako v mojom prípade, čaká ju nevyhnutný pubertálny rastový špurt.

„Prestaň,“ precedila som cez zuby a korkovou šľapkou som sa dotkla jej priesvitných gumených sandálikov.

Charlotte odfrkla, ale poslúchla a nohy zastavila. Namiesto toho sa začala hrať s končekom svojho tmavého vrkoča. Bola mojím pravým opakom: fajnovka, ktorá zbožňovala šaty a smiešne topánky, čo boli dobré akurát tak na vyrábanie otlakov. V ten deň mala na sebe gumené sandále a kvetinové šaty na ramienka.

Ja som bola odjakživa chlapčenský typ. Neznášala som šaty a obuv som si vyberala podľa praktickosti. V ten deň som si do kostola vzala zvonové menčestráky, ktoré som ukradla z maminej skrine, a jednoduché biele tričko s výstrihom do V, ktoré som ukradla z otcovej skrine. Nič slávnostnejšie som nemala. Charlotte ma rada podpichovala, že som sa zasekla v sedemdesiatych rokoch, ale nemala tušenie, aké silné puto ma s nimi spája a že by som urobila čokoľvek, aby som sa mohla vrátiť v čase.

Človek by si myslel, že ako jediné dve dievčatá spomedzi siedmich súrodencov si budeme bližšie. Azda keby medzi nami nebol šesťročný rozdiel alebo keby som k nej bola milšia...

Pixy mi vrazila do nohy, zachrochtala a potom sa zvalila na opotrebovanú borovicovú podlahu pri mojich nohách. Jej zemitý pach sa miešal s vôňou citrónového oleja, ktorým som včera natrela lavičky. Posunula som sa, aby som jej

vytvorila viac priestoru, čo ju len podnietilo k tomu, aby sa ku mne pomkla, takže nakoniec spočinula rypákom na mojom chodidle. Pixy mala problém. Konkrétne krízu identity. Považovala sa za päťkilového pudlíka. Ale nebola ním. V skutočnosti išlo o tridsaťpäťkilové prasiatko.

Keďže nás v meste považovali za spodinu, nebolo prekvapujúce, že sme pred bránou našej osemstopäťdesiatakrovej farmy nachádzali opustené zvieratá. Pixy som našla pred pár rokmi priviazanú k poštovej schránke. A jedného rána sa k nášmu domu zatúlal capko a začal obhrýzať zábradlie verandy. Z pochopiteľných dôvodov sme mu dali meno Woody.

Zvieratá neboli jediným prekvapením, ktoré nám ľudia posielali. Raz sme na západnom pasienku našli ukradnuté auto. Ocko vtedy zavolať políciu. Mal ju privolať aj v prípade iného prekvapenia, ale to sa rozhodol vyriešiť svojským spôsobom.

Domček pre hostí zastrčený v západnej časti farmy bol otvorený pre každého, kto potreboval dočasné prístrešie. Raz zjari prišiel na farmu Nolia hľadať útočisko manželský pár z indiánskeho kmeňa Lumbee. Niektorým sa to nepáčilo, najmä chlapom, ktorí sa promenádovali okolo ako duchovia. Potom sa jedného dňa objavil na našom dvore horiaci kríž.* Ocko okamžite vbehol do domu a všetci sme už počítali s tým, že sa vráti s brokovnicou. Namiesto toho priniesol vrecko penových cukríkov a špajdle vyrobené z drôtených vešiakov.

* Horiaci kríž bol symbolom zastrašovania, ktorý používal Ku-Klux-Klan – tajná rasistická organizácia, ktorá vznikla v 19. storočí v USA. Jej členovia počas útokov nosievali biele rúcha a špicaté kukly (pozn. prekl.).

Kým sa tí blázni v bielych plášťoch so špicatými kuklami prizerali, my sme si opekali penové cukríky a spievali „Križ je znakom spásy“.

Ich vodca obvinil ocka z rúhania, čo ocko zmietol zo stola s istotou, ktorá mu sedela lepšie ako jeho džínsová košeľa. Mamička povedala, že tá košeľa jej pomútila hlavu, takže asi tak.

Ocko ukázal prstom na horiaci križ: „Nie ja, ale vy ste sa dopustili rúhania, keď ste podpálili symbol slobody a lásky pre *všetkých*. Čo keby sme teraz odložili naše nezгоды? Pokojne si zložte tie kapucne a dajte si s nami penové cukríky.“

Keďže členovia klanu nedosiahli svoje a našich hostí nevypudili, potichu sa vytratili do noci a už nás svojou nenávisťou nikdy neobťažovali. Spýtala som sa ocka, prečo sa nebránil alebo nekričal, alebo niečo podobné, lebo podľa mňa si tí darebáci nič iné nezaslúžili. Prečo ich namiesto toho pozval opekať si? Jeho odpoveď mi navždy utkvela v pamäti.

„Keď proti nenávisti bojujeme nenávisťou, plodí to len ďalšiu nenávisť.“

„Aký je len náš Pán dobrý!“

Prebudila som sa zo svojich úvah vo chvíli, keď otec vstal od klavíra a presunul sa za malý rečnícky pult.

S plecami širokými ako bok stodoly a dvojmetrovou postavou vyzeral ako ozajstný obor. Vďaka hustej čiernej brade a rovnako hustým vlasom ho prezývali Paul Bunyan.* Ja som bola jeho pravá ruka a všade som chodievala s ním.

* Fiktívna postava amerického folklóru – drevorubač známy svojou obrovskou postavou a nadľudskou silou, ktorého všade sprevádza modrý býk Babe (pozn. prekl.).

V detstve preto, aby som sa mohla vyhrievať na svetle, ktoré okolo seba šíril, ale teraz, keď som bola staršia, preto, aby som naňho dohliadala, keby sa na povrch predrali temné tiene.

Paula Bunyana, samozrejme, vždy sprevádzal modrý vôl, preto som sa neurazila, keď mi ako otcovej nerozlučnej spoločníčke prischla prezývka Ox. Mala som pomerne svalnatú postavu a nebolo žiadnym tajomstvom, že som húževnatá ako vôl.

Kým si otec utieral slzy z líc, prítomní mu pritakávali: „Amen,“ a „Chvála Pánovi!“ Ocko plakal len vtedy, keď bol šťastný, ale neodsudzovala som ho za to. Ja som neplakala už dávno – ani keď som bola šťastná, ani keď som smútila. Raz som sa dokonca schovala v baliarni tabaku a štipala sa do ruky, až som si urobila modrinu, len aby som zistila, či mi vyjdú slzy, ale nič. Boli preč. Ako mnoho iných vecí v mojom živote.

„Duch nás volá svedčiť!“ Budova sa otriasala ockovým hromovým hlasom, a keď sa k nemu nadšenými výkrikmi pridali aj ostatní, rozdrnčali sa okenné tabule.

Phoenix, ktorý sedel s Bostonom a Raleighom v lavici za mnou, zastonal: „Budeme tu trčať *večne*.“

Zazrela som na brata ponad plece a umlčala ho. Bol odo mňa iba o dva roky mladší, a hoci rád vystupoval suverénne a veľa táral, poslušne zavrel ústa.

Kázeň sa začala v Knihe Genezis, potom skočila do Listu Filipanom, prekľučkovala evanjeliami a stočila sa k Izaiášovi. Po hodine sa z ocka pot len tak lial a mokrá džínsová košeľa bola jasným dôkazom jeho horlivosti. Dvojčatám, ktoré sedeli po mojej lavici, zaškvrcalo v žalúdkoch. Žasla som nad tým, že hoci majú len šesť rokov, nezaspali.

Knox ma potiahol za rukáv: „Ox, umieram od hladu.“

Skĺzla som pohľadom na jeho pehavú tvár. Vraštil nos a v pootvorených ústach som mu videla medzierku po prednom zube. Mal rovnaké veľké modré oči a tmavohnedú šticu ako jeho brat Nash. Dokonca aj diery po zuboch mali na rovnakých miestach. Prišla som pripravená a zo zadného vrecka som vytiahla balíček sušienok. Zobudila som tým Pixy, ktorá si stihla ukradnúť jednu sušienku. Zvyšok už nechala chlapcom.

Ocko plynule prechádzal od kázania k spevu a späť. Aby ste to chápali správne, bol vynikajúci rečník, ktorý si dokázal podmaniť poslucháčov – keď mal v hlave jasno. Ale takých chvíľ bolo čoraz menej a boli medzi nimi stále dlhšie medzery.

Ako to dospelo až sem? A existuje východisko?

Tieto otázky ma v posledných dňoch prenasledovali stále častejšie, pretože veci sa začali vymykať spod kontroly. Kiežby sme sa mohli vrátiť do šťastnejších čias!

Do čias, keď sme sa po večeroch kúpali v jazierku na kraji pozemku, kde nám na cestu svietili iba hviezdy a mesiac, takže to bola o to väčšia psina.

Do čias, keď sme sa ohadzovali hovienkami húseníc, ktoré vyzerali ako malé zelené granáty, takže sme boli celí od zelenkavej hmoty a museli sme sa znovu okúpať.

Do pokojných nedeľných popoludní na prednej verande, keď sme sa striedali pri kľuke veľkého výrobníka zmrzliny, z ktorého vychádzala tá najlepšia broskyňová zmrzlina na svete.

Do čias, keď mamičku pochytil jeden z jej záchvatov smiechu, ktorý nedokázala zastaviť, kým ním nenakazila celú fosterovskú domácnosť. Smiali sme sa, až nám po líkach stekali veľké slzy a pichalo nás v bruchu, čo dokázala vyliečiť jedine porcia broskyňovej zmrzliny alebo balíček

mäkučkých plnených piškótových koláčikov, ktoré mamička vždy potajme vložila do nákupného košíka.

Pri pohľade cez nevinné okuliare dospievania boli tie šťastnejšie dni dokonalé. Žiaľ, mali stanovený dátum spotreby – rovnako ako tie koláčky. Šťastie obschlo. Ale ako sú človeku týždeň pred výplatou dobré aj obschnuté koláčky po záruke, tak sme sa i my museli uspokojiť s tým, čo nám život nadelil.

Prvá kapitola

VEŠTICA

október 1980

Edith Fosterová bola typická hipíčka. Zlatohnedé oči sa jej väčšinou skleneno ligotali, aj keď nikdy na ničom nefičala – okrem života samého. Bola slobodného ducha a nezaujímal ju, že prišlo nové desaťročie, ktoré nástojčivo hlásalo, že čím viac, tým lepšie. Vo všetkom. Mamine to bolo fuk. Naďalej si dlhé plavé vlasy rozdeľovala cestičkou na stred a odmietala výrazný mejkap či veľké ofiny, ktoré prišli do módy. V rádiu si vždy naladila stanicu s pohodovými pesničkami zo šesťdesiatych a sedemdesiatych rokov, nie hip-hop a novú vlnu, ktoré ovládli éter.

Ona aj ocko vraveli, že sa na ňu podobám, akoby som jej z oka vypadla – až na ten zasnený výraz a spokojný úsmev. Na začiatku puberty poznala moja tvár len jediný výraz: mierne oduťý. Ale v ten deň, keď sa mi prihovárala tým svojím jemným, rozmarným hlasom, som sa durdila naplno. Sedela opretá o štít manželskej postele, a keď si za uchom upravovala sedmokrásku, ktorú jej predtým dala Charlotte, vyzerala ako hipíčka kráľovná.

„Austin, pre ženu je to krásny prechodový rituál.“ Chytila ma za zápästie a pokúsila sa vtiahnuť ma do rozhovoru, o ktorý som nemala záujem. Pohľadom som sklzla na prsteň na jej ukazováku, ktorý menil farbu podľa nálady. Všimla som si, že kameň je modrý. Vždy býval modrý. Spomenula som si, ako som ju raz podpichla, že ten prsteň je podfuk a nemá inú farbu ako modrú. Trvala na tom, aby som si ho nasadila. Poslúchla som a farba sa okamžite zmenila na uhľovočiernu.

„Mami...“

„Je to prirodzený proces, ktorým sa tvoje telo pripravuje na...“

„Mami!“ Pokúsila som sa jej vytrhnúť, ale nedokázala som sa pohnúť z miesta.

„Myslím to vážne. Tvoja kvetinka môže každý deň...“

„Načo hovoriť o niečom, čo sa ešte nestalo?“

„Aby si bola pripravená.“ Napokon ma pustila a pohniedila sa na posteli. Zabárala sa do hromady nadýchaných prikrývok a vankúšov, takže to vyzeralo, ako keby ju posteľ zhltna – až na jej obrovské tehotenské brucho.

„Prosím ťa, mami, je mi z toho zle.“ Otriasla som sa.

Nad mojimi rozpakmi sa iba pobavene zasmiala. „Neviem sa dočkať, až ťa uvidím s tvojimi vlastnými detičkami. Vieš, ako sa hovorí, že tvoje deti ti vrátia všetko, čo si stvárila rodičom – aj s úrokmi.“

Pri pohľade na jej toaletný stolík som si nechtiac znechutene odrfkla. Stálo na ňom toľko zarámovaných fotografií, že keby vedľa neho niekto silno dupol, spustil by hotovú lavínu. „Ja však žiadne deti mať nebudem, takže sa nemusím ničoho obávať.“ Letmo som sa na ňu pozrela a zistila, že jej úsmev ochabol.

„Prečo nie?“

Ukázala som na fotografie, jeden z dôvodov svojho rozhodnutia. „Ty si ich mala dosť za nás obe.“ Prstom som namierila na jej obrovitánske brucho, v ktorom nosila svoje šieste a siedme dieťa. „Človek sa sotva stihne otočiť a ty už zo seba chrlíš ďalšie. Vážne, s ockom by ste sa už konečne mohli začať ovládať, ako si mi to vysvetľovala, keď si mi hovorila o tom, ako to chodí medzi chlapcami a dievčatami. Najvyšší čas trochu pribrzdiť, mladá slečna.“

Úsmev sa jej vrátil a dostala jeden z tých svojich záchvatov smiechu. Obomi rukami si pridržovala brucho a vysúkala zo seba: „Keď ma budeš takto rozosmievať, dvojčatá tu budú čo nevidieť.“

„Už iba dva týždne. Aj tak sú už pripravené.“

„Konečne sa dostanem z tejto postele.“ Znovu sa pohniezdila a prevalila sa na bok. Grimasa, ktorá jej prebleskla tvárou, prezradila, že sa cíti mizerne.

Keď jej lekár diagnostikoval preeklampsiu – slovo, ktoré som v živote nepočula –, uháňala som na bicykli do mestskej knižnice, aby mi slečna Jonesová pomohla vyhľadať knihu na túto tému. Podala mi knižku, v ktorej sa písalo o všetkom od počatia až po pôrod vrátane všemožných komplikácií. Prečítala som si ju od A do Z a dozvedela som sa mnoho vecí, ktoré by som najradšej zabudla. Vďaka tomu som zistila, že nazývať celý ten prirodzený proces *krásnym* je čistá kravina. Nie je na tom nič pekné. Mamina to môže pokojne celý deň prikrášľovať, obsypávať kvetinkami a krásnymi slovami, ale ja jej na to neskočím.

„Raz zmeníš názor.“ Po pás dlhé vlasy farby piesku a slnka si prehodila cez plece a začala si ich zapletať do vrkoča. Vždy ich nosievala rozpustené – okrem sejby tabaku a varenia. Ukázalo sa, že posledné štádium tehotenstva je ďalšou výnimkou. „Podľa mňa budeš mať aspoň tri deti.“

„Čože? Si azda veštica alebo čo?“ zagúľala som očami.

„Nie, slečna Uštípačná. Ale na jarmoku vraj jedna je. Skús za ňou zájsť, uvidíš, čo ti povie,“ zachichotala sa mama, tá pravá slečna Uštípačná.

Keď som vstala, mosadzný rám postele zavrzgal. Zo zadného vrečka som vytiahla obálku. „Toto dnes bolo v schránke.“

Mama vytiahla z obálky mapu a začala ju rozkladať. „To je Tennessee!“

Nakukla som do veľkého hárku, ktorý držala obomi rukami. „Premýšľala si aj nad alternatívami, keby si sa zmýlila ako naposledy?“

Mamina bola presvedčená, že predošlé dvojčatá budú obe dievčatká, takže na mape Severnej Karolíny zakrúžkovala mestá Charlotte a Elizabeth. Keď tri minúty po Charlotte prišla na svet „Elizabeth“, všetci zhíkli, pretože sa ukázalo, že je to chlapček. Chudák žil týždeň bez mena, kým sa mama rozhodla, že sa bude volať Raleigh. Bolo to celé dosť smiešne, ale mama nám zakázala posmievať sa mu za to. Vraj by mu to mohlo spôsobiť problémy s identitou. Ale posmievať sa mu za veľké uši nám už nezakázala, takže aspoň niečo.

S povzdychom sa natiahla k nočnému stolíku a zo zásuvky vytiahla pero. „Títo dvaja sú chlapci. Myslím, že to budú identické dvojčatá. Nashville a Knoxville nám nenachystajú žiadne prekvapenia.“ Nebola som si tým taká istá. Naposledy sme dostali mix, hoci predpovedala dve dievčatká.

Zahryzla si do pery a opatrne krúžkovala názvy miest, kým ja som si hrýzla do jazyka, aby som nevyprskla, že s touto prišernou voľbou mien nesúhlasím.

Edith Fosterová nebola iba hipíčka, ale aj domasedka so zvláštnou túžbou cestovať, ktorá ju však nedostala ďalej než do miestnej knižnice. Vlastnila rozsiahlu zbierku

máp a časopisov *National Geographic*, ale nikdy nevytiahla päty z Južnej Karolíny. A z akéhosi zvláštneho popudu sa rozhodla každého z nás pomenovať podľa mesta, ktoré ju zaujalo.

Škárami v dlážke k nám doľahol hluk z prízemia, ktorý mi pripomenul, že mám na práci aj iné veci ako trkotať s mamou. Nemala čas osobne sa mi venovať a ja som sebecky dychtila po tom, aby som ju aspoň na chvíľku mala iba pre seba.

Druhé tehotenstvo s dvojčikami ju očividne vyčerpávalo, ale táto žena milovala materstvo. Zbožňovala nás a dokázala prirodzene vycítiť naše potreby. Boston potreboval často objať a vypočuť. Phoenix vyžadoval prísnejší prístup, preto si dávala pozor na to, aby ho napriek jeho hendikepu nerozmaznávala a krotila jeho utáranosť. Myslím si, že so mnou žartovala a uťahovala si zo mňa tak často preto, lebo vedela, že som príliš vážna a potrebujem sa uvoľniť.

Charlotte a Raleigh mali čoskoro prísť o výsadné postavenie benjamínov, ktoré si užívali ostatných sedem rokov, takže boli strašne rozmaznaní. Zaujímalo ma, ako to chce vyriešiť, no vedela som, že si s tým poradí. Človeče, veď rozmaznávala aj otca, a ten už bol dospelý muž.

Ja som jej materinský inštinkt rozhodne nezdedila. Materstvo ma zaujímalo asi tak ako vytrhávanie zubov alebo rozhovory o menštruácii – z oboch mi bolo nevoľno. Radšej som bola vonku a orala pole alebo sedela pri jedálenskom stole s otcom a študovala *Kalendár poľnohospodára*.

„Bola by som rada, keby si šla s nami,“ zamumlala som, keď som na schodoch začula ťažké kroky.

Mama sa usmiala ponad okraj mapy. „Ja tiež. Stavím sa, že jarmočníci pochádzajú z rôznych kútov krajiny, ak nie z celého sveta.“ V jej očiach sa znovu objavil zasnený výraz.